

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: M.M.

Tuženici: Presidenza del Consiglio dei ministri, Ministero della Giustizia, Ministero dell'Economia e delle Finanze

Prethodno pitanje

Treba li članak 288. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, članke 17., 31., 34. i 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, kao i članak 7. Direktive 2003/88/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 4. studenoga 2003. o određenim vidovima organizacije radnog vremena ⁽¹⁾, članak 4. Okvirnog sporazuma o radu s nepunim radnim vremenom sklopljenog 6. lipnja 1997. koji se navodi u Prilogu Direktivi Vijeća 97/81/EZ od 15. prosinca 1997. o Okvirnom sporazumu o radu s nepunim radnim vremenom koji su sklopili UNICE, CEEP i ETUC ⁽²⁾, kako je izmijenjena Direktivom Vijeća 98/23/EZ od 7. travnja 1998. ⁽³⁾, te članak 4. Okvirnog sporazuma o radu na određeno vrijeme sklopljenog 18. ožujka 1999. koji se navodi u Prilogu Direktivi Vijeća 1999/70/EZ od 28. lipnja 1999. o Okvirnom sporazumu o radu na određeno vrijeme koji su sklopili ETUC, UNICE i CEEP ⁽⁴⁾, tumačiti na način da im se protivi nacionalni propis, poput onog utvrđenog člankom 29. [Decreta legislativo 13] luglio 2017, n. 116 (Zakonodavna uredba br. 116 od 13. srpnja 2017.), kako je zamijenjen člankom 1. stavkom 629. Leggea 30 dicembre 2021, n. 234 (Zakon br. 234 od 30. prosinca 2021.), kojim se predviđa automatsko odricanje *ex lege* od svakog zahtjeva koji se odnosi na provedbu navedenih direktiva, što dovodi do gubitka bilo koje druge zaštite u pogledu plaće i rada te socijalne zaštite zajamčene pravom Unije:

- u slučaju u kojem počasní pravosudni dužnosnik, kao radnik u Uniji zaposlen na određeno vrijeme u nepunom radnom vremenu usporediv s profesionalnim pravosudnim dužnosnikom kao radnikom u Uniji zaposlenim na neodređeno vrijeme u nepunom radnom vremenu, samo podnese zahtjev za sudjelovanje u postupcima ustaljivanja na dužnosti kojima se samo formalno provodi članak 5. stavak 1. Okvirnog sporazuma o radu na određeno vrijeme sklopljenog 18. ožujka 1999. koji se navodi u Prilogu Direktivi 1999/70,
- odnosno u slučaju da nije ostvaren pozitivan ishod u navedenim postupcima ili u slučaju da se ne podnese zahtjev, pri čemu se prima naknada čiji iznos očito nije primjeren i razmjern u odnosu na štetu pretrpljenu zbog toga što nisu prenesene navedene direktive?

⁽¹⁾ SL 2003., L 299, str. 9. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 2., str. 31.)

⁽²⁾ SL 1998., L 14, str. 9. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 3., str. 131.)

⁽³⁾ Direktiva Vijeća 98/23/EZ od 7. travnja 1998. o proširenju Direktive 97/81/EZ o okvirnom sporazumu o radu s nepunim radnim vremenom koji su sklopili UNICE, CEEP i ETUC za Ujedinjenu Kraljevinu Velike Britanije i Sjeverne Irske (SL 1998., L 131, str. 10.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 3., str. 137.)

⁽⁴⁾ SL 1999., L 175, str. 43. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 4., str. 228.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 25. kolovoza 2022. uputio Rajonen sad Burgas (Bugarska) –
JD/OB**

(Predmet C-562/22)

(2022/C 424/40)

Jezik postupka: bugarski

Sud koji je uputio zahtjev

Rajonen sad Burgas

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: JD

Tuženik: OB

Prethodna pitanja

U skladu s člankom 19. stavkom 3. točkom (b) UEU-a te člankom 267. stavkom 1. točkom (b) i člankom 267. stavkom 3. UFEU-a: predstavlja li zakonodavstvo Republike Bugarske kao države članice, o kojem je riječ u glavnom postupku, prema kojem je stjecanje vlasništva nad poljoprivrednim zemljištima u Bugarskoj uvjetovano boravištem u trajanju od pet godina na području te države članice, ograničenje koje je u suprotnosti s člancima 18., 49., 63. i 345. UFEU-a?

Konkretnije, predstavlja li navedeni uvjet za stjecanje vlasništva neproporcionalnu mjeru, kojom se u biti krši načelo zabrane diskriminacije iz članka 18. UFEU-a te načela slobodnog kretanja kapitala i slobode poslovnog nastana unutar Unije koja su utvrđena člancima 49. i 63. UFEU-a te člankom 45. Povelje Europske unije o temeljnim pravima?

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 26. kolovoza 2022. uputio Østre Landsret (Danska) – A, B i Association C/Skatteministeriet**(Predmet C-573/22)**

(2022/C 424/41)

Jezik postupka: danski

Sud koji je uputio zahtjev

Østre Landsret

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: A, B i Association C

Tuženik: Skatteministeriet

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 370. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost, u vezi s točkom 2. dijela A njezina Priloga X., tumačiti na način da se njime dopušta državama članicama o kojima je riječ da oporezuju PDV-om zakonsku licencijsku pristojbu za medije radi financiranja nekomercijalnih djelatnosti javnih radijskih i televizijskih ustanova, bez obzira na nepostojanje „isporuk[e] usluga uz naknadu” u smislu članka 2. stavka 1. te direktive?

U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje od Suda se traži da odgovori na sljedeća prethodna pitanja:

2. Treba li članak 370. u vezi s Prilogom X. dijelom A točkom 2. Direktive Vijeća 2006/112/EZ ⁽¹⁾ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost, u vezi s točkom 2. dijela A njezina Priloga X., tumačiti na način da država članica može zadržati mogućnost oporezivanja PDV-om zakonskih licencijskih pristojbi za medije, kao što je to navedeno u prvom prethodnom pitanju, ako je, nakon stupanja na snagu. 1. siječnja 1978., Direktive Vijeća 77/388/EEZ ⁽²⁾ od 17. svibnja 1977. o usklađivanju zakonodavstava država članica koja se odnose na poreze na promet (Šesta direktiva), država članica izmijenila sustav licencija iz onoga kojim se naplaćivala pristojba za posjedovanje radijske i televizijske opreme u onaj kojim se naplaćuje licencijska pristojba za posjedovanje bilo kojeg uređaja koji može izravno primiti audiovizualne programe i usluge, uključujući pametne telefone, računala itd.?

3. Treba li članak 370. u vezi s Prilogom X. dijelom A točkom 2. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost, u vezi s točkom 2. dijela A njezina Priloga X., tumačiti na način da država članica može zadržati mogućnost oporezivanja PDV-om zakonskih licencijskih pristojbi za medije, kao što je to navedeno u prvom prethodnom pitanju, ako je, nakon stupanja na snagu. 1. siječnja 1978., Direktive 77/388/EEZ od 17. svibnja 1977. o usklađivanju zakonodavstava država članica koja se odnose na poreze na promet (Šesta direktiva),